

NATASHA PRESTON

LA
FUGIDA

BENVINGUTS A
UN JOC MACABRE...

NATASHA PRESTON

LA FUGIDA

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The lost*

© Natasha Preston, 2019

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2021

ISBN: 978-84-18327-62-9

Dipòsit legal: B. 11.353-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Deu «fugitius». Així és com els anomena la policia.

Deu adolescents han desaparegut del nostre poble aquest any, i només som a juny.

Miro per la finestra de la cafeteria vetusta. La pintura es-crostonada de color magnòlia pàl·lid li dona un aspecte ruïnós, però el menjar és bo. És estiu, però el clima no s'ha donat per alludit. Uns núvols de color gris fosc s'arremolinen al cel, amenaçant de descarregar una altra vegada. Hem estat així tot el dia, amb intervals breus de plugim. Gotes que desapareixen tan de pressa com han aparegut. Davant nostre tenim un estiu llarg i sense classes abans de l'últim curs d'institut. Però no ens podem divertir de cap manera si el clima no s'avé amb el programa.

—Piper, ja n'ha caigut una altra —diu la Hazel, brandant el seu mòbil per ensenyar-me un article de diari des de l'altra banda de la taula. Es passa per darrere les orelles els cabells foscos i arrissats, que li arriben a les espatlles—. Mira.

L'onzena fugitiva adolescent.

«Onze desapareguts».

—Qui ha sigut, aquesta vegada?

—La Lucie Bean, de disset anys. La mateixa edat que nosaltres, un cop més. Viu a mitja hora de distància, més o menys. Vista per última vegada fa dos dies a fora del Huck's Café amb uns amics. Diu que en va marxar tota sola però que ja no va arribar a casa.

Vivim al poble de Mauveton, de 5.839 habitants. És un municipi densament poblat però petit, amb res per fer, i la ciutat més gran que tenim a prop queda a més d'una hora de distància, cosa que el converteix en un dels llocs més avorrits del planeta.

Però igualment onze «fugitius» en sis mesos sembla desproporcionat.

Han desaparegut completament sense deixar rastre.

—A quin institut anava la Lucie, Hazel?

—A St. Drake's.

—Ostres. No és la tercera persona d'aquest institut, ja?

—Em mossego el llavi mentre li agafo el telèfon per poder llegir tot l'article.

—Què penses? —pregunta ella, entretancant els ulls amb suspicàcia.

—Penso que només és qüestió de temps abans que desaparegui algú amb qui hàgim compartit aula.

Sempre hi ha hagut un alt percentatge de gent que marxa d'aquest poble al cul del món, però al llarg de l'últim any la cosa ha empitjorat. I molt.

La Hazel deixa el mòbil i posa les mans sobre la taula, a banda i banda del plat de patates fregides..., unes patates fregides que ha demanat per esmorzar. Quin fàstic!

—De debò penses que han desaparegut? És a dir, que algú se'ls ha endut, en comptes d'haver fugit per voluntat pròpia?

—Quan la gent fot el camp d'aquí, ho sol fer amb divuit anys fets. Ara el nombre de fugitius més joves es multiplica. No creus que hi ha alguna cosa que fa molt mala espina?

Ella mastega una altra patata i se l'empassa.

—Potser sí. Però sembla que la policia no comparteix les teves preocupacions.

Davant d'aquest comentari, arronso les espatlles.

—Bé, segur que saben moltes més coses que jo.

—No ho sé... I si tens raó? I si no creuen que estigui passant res estrany?

Ara fa d'advocada del diable.

Però què representa que hem de fer, nosaltres? Que m'encantin les pel·lícules i els programes de misteri no vol dir que estigui qualificada per trobar desapareguts a la vida real.

Presumptes desapareguts.

—Què proposes que fem, Hazel?

—Obvi. Intentar trobar-los.

Ah, tan fàcil com això.

—Com?

—Actuant com les típiques adolescents. —Aixeca les celles i em dirigeix una mirada triomfal—. Anirem a les festes i pasarem l'estona amb altra gent..., o on sigui que passen l'estona.

—No et segueixo.

Gira en blanc els seus ulls de color marró fosc.

—Per trobar adolescents hem de viure com adolescents. Adolescents estereotípiques, vull dir. No crec que nosaltres comptem.

La Hazel té raó. Cap de les dues som extravertides. Gairebé sempre quedem a casa meva o a la seva, i mirem comèdies romàntiques quan hem acabat amb les pel·lícules de misteri inquietants i els thrillers.

—No, sens dubte no comptem —confirmo.

—Ho canviarem.

—Per què? A veure, per què has decidit que hem d'intentar resoldre aquest cas, Haz?

Inclinant el cap de costat, respon:

—Què més pensem fer en tot l'estiu?

Ja, res. Potser no farem cap descobriment però potser esbrinarem on ha fugit tota aquesta gent.

Sigui com sigui, potser acabarem vivint un estiu que valgui la pena en comptes de passar-nos el dia tancades a casa.

L'impuls de tenir vida social, ni que sigui una miqueta, és massa cridaner per fer veure que no el sentim. Potser fins i tot serà agradable, sortir. Potser sí que ens perdem alguna cosa estant-nos de portes endins i les dues totes soles en tot moment.

—D'acord. M'hi apunto!

—Sí! —victoreja la Hazel—. Ostres, creus que descobrirem l'amagatall d'un assassí en sèrie sonat?

—No, crec que no descobrirem res de res, però arribarem al final de l'estiu sabent que hem absorbit una mica de vitamina D i que no som unes pringades de campionat. Ja és alguna cosa, no?

A la Hazel se li ensorren les espatlles.

—Avui tens el got mig buit, Pip?

—No. Crec de debò que passa alguna cosa més que no la simple fugida d'uns quants adolescents, però també penso que no ens trobem pas enmig d'un drama criminal. No sabem com actuar, i si la policia no hi ha trobat explicació, no hi ha res que em faci pensar que nosaltres sí que en trobarem.

—Necessito que et comprometis de ple en el cas. Ens hi emmerdarem fins al fons, amb res més que optimisme!

—Molt bé. Com vulguis. Atraparem un assassí —dic, per fer-la contenta.

—Visca! —Agafa una altra patata fregida. Jo tinc dues pastes i un cafè. La Hazel, patates fregides i un te—. Per on comencem?

—Pel llac? —proposo.

Ella fa uns ulls com unes taronges, com si de sobte s'hagués adonat del que comportarà tot això de fer vida social.

—Hi podem anar?

—No és pas propietat privada. Per què no hi hem de poder anar?

—No hi hem anat mai. No hem demanat mai d'anar-hi.

—És un llac públic, Hazel. No cal invitació.

Però entenc el que vol dir. Les converses relacionades amb el llac ressonen pels passadissos de l'institut. Tothom qui té una certa reputació hi va la majoria de caps de setmana. I a l'estiu, també la majoria de nits entre setmana.

Però ningú no ens hi ha convidat mai, a la Hazel i a mi. Ni tan sols ens ho hem proposat l'una a l'altra. És ben veritat que ens fa falta una vida!

—D'acord —dic, traient-me una goma de la butxaca i lligant-me els cabells llargs i foscos damunt del cap—. Fem-ho! Quedem al llac aquesta nit. I, sisplau, actua amb normalitat.

Ella arrufa el nas.

—No entenc què vols dir.

—Això és el que em fa por. Saps que no et pots contenir de dir a la gent exactament el que penses, i no tothom ho agraeix. No hi seré sempre per parar-te els peus.

—Ah, però aquesta nit sí que hi seràs!

—Comportament. Exemplar —dic, alçant les celles amb posat d'advertència.

L'últim que ens cal la primera vegada que sortim és que ens marginin. Igualment, no sé segur quina mena de rebuda ens trobarem.

La campaneta de la cafeteria dringa escandalosament a causa de la força amb què s'ha obert la porta.

La Hazel i jo mirem en aquella direcció alhora i veiem que han entrat dos universitaris guapos, vestits amb roba que segurament val més que el cotxe dels meus pares.

Em penso que es diuen Caleb i Owen. Els conec perquè els seus pares superrics formen part d'una organització que dona molts diners a la beneficència local.

Viuen uns quants quilòmetres més enllà, en una urbanització amb la resta de rics, i només venen a aquesta part del poble per repartir les donacions.

Però donaran diners a la cafeteria? No dic que no li calgui una bona injecció de fons, però tampoc es podria considerar caritat.

La Hazel allarga el coll per veure'ls millor. De fet, tothom fa el mateix alhora. Miro per damunt de l'espatlla mentre els dos nois es dirigeixen cap al taulell. No entenc què diuen, tot i que la sala està sumida en un silenci tan sepulcral que es podria sentir l'esternut d'un ratolí.

Al cap d'una estona, els donen dos gots de cafè per emportar. Quan es tomben per marxar, torno a girar el cap, serrant els llavis.

«Oh, merda». Espero que no hagin vist com els mirava fixament.

El rostre se m'encén com si fos a l'infern i la Hazel em mira amb els ulls ben oberts. No sé si intenta dir-me que m'han enxampat. O potser està meravellada davant la bellesa escultural dels dos nois i els seus pentinats de conjunt, arreglats a la perfecció.

Quins productes deuen fer servir per tenir uns cabells tan brillants?

Ens passen pel costat, i de reüll veig com un d'ells gira el cap per mirar-me. Què faig?

Al contrari del que em diu el seny, miro cap allà. Uns ulls de color blau cristal·lí m'observen, sense vergonya ni remordiments. Estic segura que els meus ulls no expressen el mateix. Em penso que el noi que em mira és en Caleb. Tots dos tenen els cabells rossos, curts i pentinats cap al costat. Tots dos porten pantalons ben planxats de color blau marí i camisa de botons amb les mànigues arromangades fins als colzes. Són com uns uniformes de rics.

En Caleb abaixa el cap en la meva direcció i els cabells rossos se li mouen només un mil·límetre. Tot seguit, desapareix.

La campaneta torna a sonar quan la porta s'obre i es tanca.

Deixo anar una alenada que no sabia que estava contenint, marejada a causa de la falta d'aire.

—Ho has vist? T'ha mirat! —exclama la Hazel amb entusiasme—. O sigui, que t'ha mirat! I saps que t'estimo, amor, però ara mateix tens els cabells fets un desastre absolut.

—Gràcies —murmuro, amb sarcasme. Aparto el que queda de la meva pasta. Després del que acaba de passar, no tinc gana. Però en realitat en Caleb no em pot haver mirat a mi, oi? I de fet tant és. Soc massa petita per a ell—. Anem a agafar les bicis. He de tornar a casa i decidir com em maquillo per a aquesta nit.

La Hazel es posa dreta.

—No et descuidis de fer alguna cosa amb aquests cabells, també.